

Tornai József

A félbéna lábú

A testem forró volt,
a fejem jéghideg.
Virradozott,
és a vadgesztenyefákat
bolondos feketerigó-sereg
szólaltatta meg.
Égig szaladt a hegyoldal,
a Nap ablakomra támadt,
és félbéna lábam táncba kezdett
a paplanom alatt.
Nem féltem, hogy letépi a ritmus,
és nem versenyezhetek többé
a duhajkodó lombbal. Ébren maradt
fejem gondolatok nélkül
is őrizte a világot,
esőcseppeket gyűjtött a föld,
csillogtak, csillogtak a levelek a sár fölött,
elfelejtettem, milyen sors figyel rám,
elfelejtettem, hogy rokkant állat vagyok,
és engem ünnepelnek a feketerigók.

Tárgyak szava

Cipő helyett kesztyűt húztam
a lábamra, akkor figyelmeztetett:
én nem lábbeli vagyok, nem tudtad?

Mondták a magukét, például a karóráról,
mikor nyakláncként akartam használni,
ugyanígy, mikor kanállal próbáltam
kenyeret vágni.

És így tovább: okosabbak voltak a dolgaim-
tárgyaim, mint én, és csak beszéltek,
beszéltek. Ki tudja, mióta vártak már arra a percre,
mikor száj és nyelv nélkül ejthetnek
ki érthető mondatokat?

Megértettem, hogy ez a dolguk,
csak takarékoskodnak velem,
meg udvariasak is, hiszen ha folyton
beleszólnának az ügyeimbe,
mitől volnék ember?

A tárgyak megóvnak a szegyénytől,
a tévedéstől és a kioktatástól,
életemet teszik egy
értelmes lény regényévé.

Anga Mária

Látomás

Valaki már azt vigyázza,
ami az örökalkvók álma,
lenn a mélyben terített rét,
virágai elhervadnak.

Mégis minden odalent-fény
fohászt ébreszt, nyugodalmat.
Látom, mint egy látomásban:
szemem lassan belefárad,
mégis nézem, s barátommá
fogadom a mélységet.

Hová lesz majd rózsás ruhám?
Meddig bírja szirmait viselni
a szellőzetlen szobában?
Nem öltözi senki.
Egyedül van. Árvaságban.

Mikor még fakadó rózsza voltam,
emlékszem, az ablakomban,
várakoztam minden éjszakán.
Nem beszéltem senkihez.
Egyedüli magányomban
hinni tudtam, várni tudtam.

Október van: most a nyárban.
Hideg éjszakák szaladnak.
A pinceablak, bekopogtat hozzám,
s megvigasztal, hogy ez csak látomás.

Serfőző Simon

Kifeszítették

Többé fel ne kelljen,
kezével se hadonásszon,
lekötötték anyámat,
le a kórházi vaságyhoz.

Kifeszítették, mint
Krisztust a kereszten.
De őt nem támasztotta fel
még semmilyen isten.

Ne fájjon a halál neki,
infúzió: eső csepeg.
Ina megfeszül fákkal,
csikarja véresre az eget.

Én megyek haza

Anyám helyett,
aki már a föld mélyét lakja,
hogy szétnézzen otthon,
én megyek haza.

Ha fázna a halálban,
veszem a sálát, kabátot,
már nem csak magamra,
óra is vigyázok.

A sötéttel vaklál

Az én anyám
ez a faluhatár,
gátoldal,
ez a faluvég már.

Az ő véreire az árkok,
kanyarulatok.
Tüdeje falomb.
Leng haja a szélben:
fű, bokor.
Tócsák üvegén át néz ki
a mélyből,
mint régen a tanyaablakon.

Karjai ágak,
nekem integetnek,
engem várnak.
Az ég aljára felhők:
gondok gyűlnek homlokára.
Domb magaslik:
a háta.
Meg kellene nyomkodnom,
ne fájlalná annyira.

Út ha porzik:
szaladnak hazafelé
lábnyomai.
Hisz alkonyodik,
s a kotlós krumplibokroknak
aprómagot:
esőt kell szórni.

A sötéttel ő vaklál.
Széllel ő ér hozzám.
Messze madár:
az ő lelke száll.
Ő már ez a faluvég,
gátoldal,
faluhatár.

Baka Györgyi

Árva testvéreim

árva testvéreim
örök megsebzettek
összetört tekintetűek
utcák aluljárók zugaiban
odúkban megbújók
jövőtlen pillanatok
magányába zártak

eszméltessetek
törjétek át az önféltést
a jólét-álmot
a bűn nem fér a szívbe
szakadékot váj bele
szétrepeszi

közönyös tekintetem
átsiklik a szenvedőkön
s a lelkemben keletkező
hideg űrben
hangtalanul felsír
a gyermek aki voltam

Át a határokon

felriadsz
szúr a hajnal hidege
mardosó éhséged
az anyag kényszerébe tör
egy hangra vársz
a megroppanó csöndben
felszaggatott jelenidőben
álldogálsz rémült kisgyermek
dörömből benned
hiányokat váj csontjaidba
a hátrahagyott temető
árkába kapart magzat-haza

menekülsz
szorogásod alá vetve
botladozik benned a lélek
nem tudsz felroppenni
aláhullsz, de már nem te
szorítod össze a szádat
száraz ág-ujjak tapadnak rád
vakító némaság vesz körül

tűrésed kötele foszladozik
araszolsz a porban, süllyedő
hajókról vízbe hullsz
a szív remélte hely
távolodik egyre
szögesdrótok várnak
táborokba terelnek
a fegyveresek szeme éget
maradék reményed naponta
meghal s újra éled

A Menny albérlője

Baka István emlékére

*„... bakának lenni, (...) a leginkább lenézettnek,
leginkább meggyötörtnek, a legalsó lények
közösségébe észrevétlenül beolvadónak,
nyilvánvalóan olyan rang, melynél nagyobbat
ember el nem képzelhet – már-már
Isten szenvedő szolgájával egyenértékű.”*

Beney Zsuzsa

a megnyúlt arcú ég
hiába takarózik
súlyos Isten-hiány
szaggatta fellegekkel
kilógnak csillagúr-szemei

Baka bátyám, testvérem
ki Mambó magnóval
Mozart zenét veszel fel
éppen mennyei albérletedben
melynek árát megfizetted
még itt, e *körömpiszoknyi*
földön – örök időre

bevérzett ingedet
asszonyok mossák
tekintetedből a bánatot
ringó csípőjűkkel takarják

az összetört állú éjszaka
szájából dől a hajnal vére
a szűkölő idő vinyog
dörömböl: ébresztő!

a sötétség szálait
bontod morzsolod
lelked rémületével
szégyenével: mivé
leszünk a szenvedés
emlékezete nélkül

az ellentmondások
fájdalma nélkül
saját pusztulásunk
szemlélőivé válunk
önzőségünkbe zárva
lelkünk sorvad el

az áldozatok, elbukottak
sebekbe némult szavait
kiáltod Istenedhez, tudva
válasz nem érkezik
vagy nem halljuk a
káosz-mennydörgésben

József Attila bakája
a mindenségnek
Te bakája vagy a hiánynak
én bakája a női létnek
az elrendelt árvaságnak
mi mindannyian bakái
a világba vetettségnak
létünk mégis a hűség tere
hiszen az áldozatot hozó
szeretet meghaladja a halált

Megnyíló idő

Szemed tüzetől
oly fénylő lett asztalunk
fölött a pára, benne
apró bogárcák keringtek
gyöngéden: szavaid

Nem remélt
elképzelhetetlen
megnyílása az időnek
valami finom és erős
áramlás készleti határait
feladni az ént
szinte észrevétlen
mert örömteli

Megtalálhatom-e
magamban ezt
a teljességet, ha előbb
nem vesztettem el?

Megérintettél
s elborított ez
az időtlen pillanat
születés és egyben
halál is most és örökre
megfog és behálóz

Átható szépségedben
lelked szótlán igéje világít
megelőz és túlszárnyal
felejthetetlen
e tiszta léttel telített óra
mert szüntelen hiány
teremti meg újra és újra

Fecske Csaba

Koldus

a nyelv koldusa
szórol szóra járok
minden ajtón bekopogok
büszkeségem
szélnek eresztem
én lelki szegény
az örökös éhség lesz a vesztem
minden mondat küszöbén
én állok ott
összerezzenek ha
ajtó nyílik vagy ablak
vajon alamizsnát kapok-e
vagy durván elzavarnak
hiába tudok az angyalok nyelvén
ha nem értem meg embertársamat
az Isten megvert
engem mesterségem foglyává tett
sötét cellában ücsörgök
hová nem süt be a nap
megkísért az ördög
a vágy magamévá tenni nyelvem
kimondani amit vissza kéne nyelnem

(Kásásodik a víz...)

*Kásásodik a víz, kialakul a jég
és bűneim halállá állnak össze.
Isten itt hagy engem kis időre még,
hogy a lelkemet tűzben megfűrössze.*

(Költő szerelme...)

*Költő szerelme szalmaláng,
azért oly sebes és falánk.
Utána csöpp hamu marad,
amivel a szél elszalad.*

(Oly lágy...)

*Oly lágy az este, mint egy szőlőszem,
gurul puhán emlékeim között.
Egy szőke est. De már nem emlékszem.
Innen ment el, vagy éppen erre jött?*

(Csendes, kérébe...)

(4)
*Az idő
futva terem mint a bab
s nem ér célba hamarabb
mint a kő.*

(5)
*Esős kisimult vidéken
tócsába foglalta a holdat
Elcsendesültek már régen
fűrge gyökerek közt a holtak.*

*Megjegyzés: a kurzivált sorok József
Attila azonos című töredékei.*

Iszkázon

doromboló dundi dombok alatt
 próbálgatja magát a pillanat
 szemtelen kis szajhája a nyárnak
 kis fájdalommal megszerez magának

fák fáradt zöldben és angyalbőrben
 kotyogok a kitágult időben
 napfény hímezte selyemlobogó
 az iszkázi szél a por mint a hó

elnyeli tétova lépteimet
 árnyékom hűséges ebként követ
 a kis utcában megbúvó házig
 ahol valami fényesség látszik

szerencsét próbálni ment az ének
 a csöndet babusgatják a vénék
 a bicegő láb csillagra lépett
 rút világból menti a szépséget

1968. nyarán
 Iszkáz legdrágább kincsét bízta rám

(A nap még füstölög...)

*A nap még füstölög
 a hamvadó hegyek fölött.
 A homály inge mögött
 dereng a rét.*

De már itt sündörög
 s lehullt levelekkel zörög
 elbóbiskolt fák között
 a vak sötét

*Megjegyzés: a kurzivált sorok József
 Attila azonos című töredéke.*

(A csipogó árnyakból...)

*A csipogó árnyakból fiókáit
 összegyűjti a szürkület.
 Már ég a lámpa, de még nem világít –
 ami fehér volt, szürke lett.*

*Az ég színe, mint könnyű női ingben
 kék s rózsaszín selyempapír.
 Mintha elszégyellné magát az Isten,
 ég-arcán leheletnyi pír.*

Távoli erdők kéklenek szememben,
 egy elbitangolt kicsi fát
 látok, és felzokog az erdő bennem:
 elveszítette egy fiát.

Komor felhők közül kukucska a hold,
 meglapul riadtan a rét.
 Betakarózik már minden, ami volt.
 Fütty döfi át a csönd szívét.

*Megjegyzés: a kurzivált sorok J: A. azo-
 nos című töredéke.*

Akit halálodig szeretted

mire ez a vers megszületett
amit oly régóta cipelek magamban
de nem találtak magukra bennem a szavak
féltek talán hogy torz képet festenek rólad
próbálgatták hát magukat
és mire a lélek méhéből kilökődött a világra
sírodon elhervadtak a halottak napi virágok
harmincnycadszor hervadtak el mindig nyílnak újabbak
de a fekete lemeztábla tönkrement már amelyre
egy üveg pálinkáért festette föl nevedet
az örökkévalóság küszöbén megbotlott kontár
címfestő sajnos nem állta ki az idő próbáját a felirat
az idő nem próbálkozik csak ítél és végrehajt
ideje volna újat csináltatni
hozzád méltót nem is tudom
jutalmam avagy büntetésem emlékezni rád
amint kipirult arccal igyekszel
visszaráncigálni legkisebb fiadat a nemlétből
madárka csontú asszony
csoda hogy el nem repültél visszahúzott a föld
amelybe szerelmes voltál
aki miatt a férfiak irigykedtek
nagyapámra akit én nem ismertem
nem tudom hát jó férjed volt-e s vajon az Isten akit halálodig
imádtál és annyiszor próbára tett
beváltotta-e végül a hozzá fűzött reményeket

Csáky Anna

A Hargita zenéje

Hallom a Hargita szélfuvoláit,
száz mohacsengő szól a tetőn,
áfonya, tárnics és fű dudorászik,
ring, fecserészik, sűg remegőn.

Szállnak a hangok széllal köröttem,
jajpanasz, bánat sír koromról,
távoli völgyek, csúcok a ködben
visszaüzennek, mind dorombol.

Székely e dallam, bánata éget,
éteri lángja lelkemig ér,
hallik a híre rég-deli népnek,
s új unokákról új rege kél.

Sistereg, zűg a víz hegyi sodra,
hull le az erdő fái között,
mélyen a sok kő kékre csiszolva,
suttog a fenyves, duzzog a csönd.

Fenn a magasban égre törően
leng diadalmas, szép lobogó,
szél vihorássza, tépi a ködben.
Nincs magyarabb szív, így dobogó
Eljön a hegyre mind, aki székely,
messze dalolni, él eme nép,
hímnusza zengő, könnyteli ének,
hirdeti büszkén hős erejét.

Hallom a Hargita szélfuvoláit:
szárnyal e dallam, lágy, lebegő,
hajlik a szélben, ring, dudorászik,
zűmmög a tarka égi mező.

Elalvás előtt

Nézem a könnyű elernyedést
arcod kisimult selymén,
ahogy rákűszik csendben az álom,
ezernyi lázas titokkal keveredve.
A ránk csavarodott, lehulló éj
bódító, fűszeres, részeg illata
átlengi minden mozdulatunk,
lágypuha mosoly ül ajkad szögletében,
mit csendesre csókolok elalvás előtt,
s csupán sóhajok muzsikái immár
a gordonka-hangú szavak,
s gyönyörű hálóban vonaglanak
ölelő karjaink. Végre rád omolva,
elalszom melleden én is,
kinek már minden part te vagy
gondjaim hullámverése után.

A győztes bika

(Kopócs Tibor Októberi párák c. képéhez)

A győztes bika hangja végigriadóz a tájon,
hordozva lobogó, őrült szerelmi lázat,
oly mélyen, hívogatón, üzenve, vágyón,
hogy belereszket az erdő, az asszonyi alázat.
Rekedt basszusa rázza a rőt levelű lombot,
s kigyúlnak sorban az őszi fáklyák,
amint a kelő fény fejükre omlott.

A szemérmes tehenek a bozótban várják
a szerelem-illatú, édes gyönyör-órát,
s dúskeblű kíváncsi asszonyok is jönnek,
kiket valami furcsa izgalom font át,
pokoli démona a tiltott örömnék.

Dagadó alfelük forró katlanában
felizzó vágyak lángjai lobognak,
s a párzás e különös pogány ünnepén
búcsút intenek a gyilkos napi gondnak.

Bőg büszkén a bika, a halovány-szürke fény
fürtjei agancsán csüngve lógnak,
ékes bizonyosságaként a kelő napból
rá sugárzó hűvös hajnali csóknak.

Íme a vad, kit a párzás gyönyöre hajszol,
erejét kiadva már-már végletekig,
s ha majd útjára indul a jövő nemzedék,
a vágyak kelyhe is csordultig telik,
egy vadászpuska dörren a halott csendbe' még.

Ébredéseim

Tavaszej hajnalán
derengő-kék egek,
nyíló ajkadon
ébrednek.

Nyári éj hajnalán
duzzadó vágy, meleg,
megcsókolom a
testedet.

Őszi éj hajnalán
harmat, bú pereg,
megcsókolom a
szemedet.

Téli éj hajnalán
a fény szendereg,
megcsókolom a
kezedet.

Halálom hajnalán,
amikor elmegyek,
megcsókolom a

lelkedet.

Antal Attila

Szorongás

Nap ülhet homlokodra:
terjeng benned az éjfé –
kívül és belül mintha
külön időket élnél

futnál magadtól messze
magadra maradsz mégis
majd jössz magaddal szembe...
játszik veled a tér is

honvágy mar otthonodban
már ámulni se bírsz s csak
forogsz kutatva hol van
amit hazának hívnak

Ezredelő

Ki hajol le a benzingőzben
fuldokló poémákért?

Foszlott balladák ördögsekereinek
nyomába ki ered?

Csipetnyi költészet se fér már
a bulvárhírek hézagaiba.

Emlékszik-e még sorsra a nyelv,
arokra a szó?

Sipos Erzsébet

Gáborka olvas

Nem nagy szám, mondhatja más,
de Gáborka még nem iskolás,
mindössze négy és fél éves...

Csöngettek, megjött keresztapa,
hajába még nehéz fenyőnek illata,
Otthonról jött haza...

– Gáborka már olvas – szólt anya,
s mosolygott keresztapa,
S a kicsi kezébe egy újságot nyomott,
s fejébe egy kis szalmakalapot.

Így most már a székel legényke, értőn
az újságot nézte, nézte,
majd az első szóra rámutatva,
ezt olvasta: CSÍKSZEREDA

Itt kicsit megállt,
nagy kék szemét ránk emelte...
– De mi az a Csíkszereda?? – megkérdezte.

Nem tudtuk, kacagjunk, vagy
sírjunk rajta,
s a kis tudóst ölembe kapva
mesélni keztem...

Volt egy ország messze, messze,
arany csíkkal volt beszegve,
s Szereda közepibe.

A kapuja tulipános,
napos, holdas faragásos,
Csudaszép.

Nagy hegyek vigyázzák körbe,
hátukon fenyvesek zöldje.

Fenyők, amerre nézel,
magas, egyenes törzssel,
nagy, nagy tekintéllyel állnak,
mintha mindig
karácsony lenne,
s a kis Jézus ott lakozik benne,
padláson,
egy régi betlehembe...
S ott a Somlyó-hegy nyerge,
mintha türelmes óriás ló lenne,
hátán elfér ember, akár félmillió,
s ha felzeng az ima, az ige, a szó,
örül a Szűzanya.
Szóval ez a meseváros - Csíkszereda.

Ott nem így kell mondani...

de nekünk így marad örökre,
mert sziklába véste azt barna mackó körme,
Ezt üvölti a széllel bátor farkasok hada:
Csíkszereda.

Ott élt déd- és ómama,
s ha csillag ösvényen járnak,
mindig hazatalálnak.
Hazatalálunk.

Hargitai Gyula

Fekete szarvas

Fekete szarvas, apámat keresd meg,
építsél néma fát a szeretetemnek.
Rúgi déli égre korhadt fakeresztet!
Fekete szarvas: gyermekkorom ege,
te félig álom, keresd meg apámat.
Az égen fekete vadludak szállnak.
Röpülj szívembe, apám szeretete.
Fekete szarvas, mért üldözöl engem?
Szép csoda-állat, keresd meg apámat.
Add vissza nékem szép halott anyámat.
Fekete szarvas, légy hajnal felettem!

Pogány rekviem

Fény volt Anna? Vére a hajnali égen.
Észak fázik. Dél gügyög álom-fényben.
Szörny vagy tenger. Nincs, aki visszaadna?
Hallasz-e Anna?

Nincsen Isten. Vak kígyók kosarába
nyúltam, félttem. Tudtam, a halál gyáva.
Vakon harap, fél magától. Nincsen,
nem lehet Isten.

Fű, ha zöldül, zöld szemeid szívemben,
forgolódo vak temető a testem.
Nézném üstökös-szíved izzó útját.
Hallom a bárányt.

Kolomp sír, vagy a temető harangja?
Ugrál a Hold: vak, jeges úr varangya.
Gurul a Nap, meghal az élő ember,
harsog a tenger.

Olasz Valéria

Apám

Szénaboglyák mögött
kék ég sárga alkony
apám forgatja az időt
villára hányja gondjait

odafenn is Péter ő
hol más dimenziójú a térerő
elől jár buzgó hitben anyámmal
szegénysége után
végtelen gazdagságban

befogadta a földöntúli örök-rét
arat napnyugtát napkeltét
s most egyre csak néz körbe a tájon
gondolkodik a változó világon
csillagokon már messze-messze túl lát
hol nincs testi-lelki korlát
cserzett tenyerén
hordja a holdat
lámpással
égi házat vakolgat.

Kékbe álmódott szülőföld

Szülőföldem kékbe álmodom,
kék itt a határ, és kék benne a domb.
Tiszta-kék égre néz e szem,
kékre virradok, és kékre fekszem.

Kék a tavasz, s a rügyek zsengek,
kék fellegen ülnek a fecskék,
kék itt a táj, kék a szó színe,
szívbe hull és nem a semmibe.

Kék csodákat nyitogat a nyár,
anyám kéken pillant vissza rám,
szülőföld, te kékbe álmódott,

állítok neked kék templomot,
földre teríték kék szőnyeget,
ha felébredek, lássam kék eged.

Árva anyák

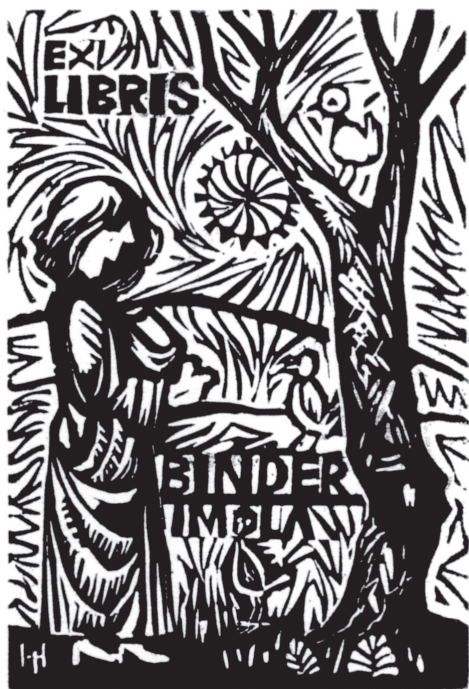
– a meg nem született
gyermek emlékére –

Felhők gyermekei
Nap gyermekei
Hold gyermekei vagytok
Százszorszép magzatok
Mindenek gyermekei
– Örökbe fogadott magzatok
Fény gyermekei
Szél gyermekei
Öröklét gyermekei
– Égi pacsirták
Fentről daloló pacsirták
Csöppnyi százszorszépek
Máriák könnyei
Szirmok harmatkönnyei
Nefelejcskek kék cseppjei
– Felejthetetlenek
Füvek rezgései
Szelekbe bújt árvák
Csillag gyermekek
Ó jaj
Szenvedő anyák
Várandós anyák
Elvetélt anyák
Zokogó anyák
Árván maradottak
Könnyező Máriák

Micsoda út
Micsoda út
Csillagos végtelenbe!

Kérlelő

Süss kenyeret, Édesanyám,
süsd fel a Napot odaát.
Föld-cipómba sugarat vess,
foszlós legyen, lágy, ízletes.
Tenyeredben keljen Hold-kovács,
kerekedjen lángos Ég-szobád.
Csillagok szeljék az első szeletet,
hajnalban hullajts egy falatot nekem.
Süsd fel a Napot odaát,
s kortyolok hozzá zöld fűből, teát.

Németh István Péter

Picinke dalok az Árva-kalendárkából

(szüleim emlékének)

XXXVIII.

Várfal alá ültünk le
Szeptemberi nappal szemben.
Lenn a kék-arany Balaton tükre.
Délután volt. Anyámmal. 1970.
Fonyód ikerkúpja látszott,
Boglár partján közel a fák.
S ha szellő érte a Csobáncot,
Tőlünk szüretillat sodródott át.

XXXIX.

Szemünk elől mindent fődni
Hogy idén se tudjon a hó,
Izzott azért egy vércsöppnyi
Csipkebogyo.
Ám él anyám szerény virága. Rejtőz,
De már hars nyári zöldet ígér.
S még tarkább kerttel ősz.
Csupán három fehér lepellevél.

XL.

Mára már alig értem. De
Mégis, miért jártam egyetemre?
A könyvtár-tanszék a negyedik
Emeleten volt. Tán, hogy lássam annyiszor
Kései órán mint ereszkedik
Le ősszel az égő lámpás kocsisor
Ott a Gellért-hegyről, akár a
Csobáncról itt millió éve a láva?

XLI.

A Földön én többnyire jöttment
Már, de melle Holdja alatt még
Cérnavékony tejsugárkán függtem
Ősbizalommal. Mit is mondhatnék
Most hűlő bazalthegyek közül,
Olvasóm? Versből anyám üdvözl.
Megbocsátja, hogy e világ
Sosem szerette egyfiát.

XLII.

Védi az idő sohse szavalt
Apróka versemet
Is. Ahogy a Csobánc bazalt-
Köpenye váltig
A tengeri csigák
Millió éves fossziliáit,
Hogy nyári nap egy kisdiák
A vízmosásban mégis lelje meg.

XLIII.

Anyám tanította a balladákat
Nekem. Aztán tíz év múlva
Fittyet hányva a kijelölt útra
Mégis olyan kedvem támadt,
Hogy barátaimmal Déva-várba
Napozó viperák közt egyenesen
Szaladjak föl... Pedig – akárha
A Csobáncon – már nem fogta kezem.

XLIV.

Ma két őzet is láttam a
Csobánc felől, Gyulakeszi
S Tóti között ámultam, anya
A kicsinyét vezet
Éppen üres vadászles alatt, hogy
Ígyanak a Balatonból friss kortyot.
Nekem meg ott az öreg pincék édes doha,
Mert rajta kívül minden mostoha.

XLV.

Barna rögön smaragd pázsit
Újra. Jön, jön-megy akárha rim
Megint hóvirág, ibolya, kankalin.
Ám az az utolsó szál rózsa
Kertedből, mely ősz óta
Beleizzott a hóba
Is, halálotdtól máig
S örökkön szemembe parázslík.

**XLVI–LII.
(Két WS-variáció)**

1.
Míg testem sző
vétneke ég
csupán csak láng
csupán csak lég
az életem
egy szín alatt
s ez a lobo
gás lásd marad

Bármi hűvös
huzat az ég
ne félj nem bánt
hat a setét
s hová fény sem
eshet holott
bőröd selymé
re világlok

ezer felé
röppent szikra
hullok a pó
rusaidba
újra és még
újra szítva
(nincsen oly tűz
minél jobban)
éppen
ike
ri láng
godban
ki nél
küled
légbe
lobban

2.
Csupán egy patak,
És benne egy
Görgő kavics
Az életem egy szín alatt.
Ánizsillatú padmalyok
Kísértek eddig is
És kísérnek, merre
Létem kanyarog.

Gyermektől öregig
Csak tiszta kortyokat
Ihat míg tova görgetik
Szem kavicsom az úton,
Melynek biztos a medre
Már tudom, tudom, tudom.
És csiszolódik a kis
Kő egyre

Simábbra és fényesebbre,
Hogy ha majd fagyok, szirmok után
Hullt lomb helyett
A torkolat
Befogad,
Temet,
A Jóisten csupán
Ráírhasa a nevemet.

Hétfvári Andrea

Fotográfia

*Müller Miklós: A Dunán – Radnóti Miklós
és felesége (1937)*

A délutánban semmi különös,
a vízbe most sem ugranak halak,
ha nem figyelsz jól, észre sem veszed,
a derékszögben fekvő két alak

mozdulni látszik, és köztük a csönd
különleges motívum, parti fény
vagy inkább itt-ott kósza vonalak,
férfi ujjak a lánynak bal kezén,

a kézfogás egészen friss a képen,
mintha most lenne az a pillanat,
hogy lehunyt szemmel pihenni feküdtek
egymás mellé, s a lassú part alatt
fürdőruháik hullámvonalát
egy keresztbe tett láb hidalja át.

Ültetés

Ahogy megszokta ezt Madame Blavatsky,
az úton nála kettő táska volt,
retiküljébe fölös apróságot,
elszórható virágmagot pakolt,

– Mit gondol ön a szellemtudományról? –
társalgott épp, de már mozdult keze,
a tengerparti köves kacskaringó
katánggal és pipaccsal lett tele,

mályvalila, zsálya és lágy iringó
magját emelte lassú esti szél
– A lótuszokról mi a véleménye? –
lendül a kéz, amíg a száj beszél,
talán akad, kit színe felvidít,
hullámszik majd a láthatatlan híd.

** Az eredeti történet prózában Osho Szabadság című könyvében szerepel Helena Blavatskyról, aki a Teozófiai Társulat megalapítója volt.*

Máshogyan

A nap ma máshogyan süt, s épp ezért
úgy látni, hogy macskáknak puhasága,
de az is lehet, hogy túl bármi más
lebeg levette halkan földi mása,

a talpak puffanása holdszínű,
de felsejlik a megrezzenő lombban,
mellé illesztették és – hogyan, titok –
arany tüzeztől félig megrakottan

villognak égve zsenge levelek,
s a különös szentély még ragyog,
mozdítja most egy tarka macskabunda,
és kigyulladnak rajta csillagok,
hogy oltárának papja is legyen –
imádkozik a reggel, azt hiszem.

S. Csoma János

rigófütty a kerten át

rigófütty a kerten át
repülnek madár - évek
hangokkal terhelt délután
lombosodik az ének
lélegzetfogva hallgatom
dalra serkent a vágy
süketen fekszik alattam
egy megfakult nyugágy

egyszerű

percről - percre hal meg az ember
addig tart ez az állapot
akkor lesz végül is halott,
ha szíve repedésig eltel
búval, örömmel, szeretettel.

Ha

ha meghaltam is,
tovább élek
nem változhat meg
az az ének, melynek
dallamát jelentettem
vagy szavak sorát kiejtettem
hisz az ember azzal van töltve –
miként a víz akkor is az
ha elpárolog mert a korszót
egy rossz mozdulat összetörte

most még világos

most még világos
majd sötétbe fúl
noha látni kívánná
önléte végét
érdeklődése
mélyen emberi
türelemmel
bizton elnyeri
istene fordított világát
az úgynevezett
örök békét

sírd ki magadból bánatod

sírd ki magadból bánatod
azt a vicsorgó állatot
aki lelkedet marja szét
ha elragad a félelem,
az a léthideg állapot
sírd ki magadból bánatod
szelídítsd meg az állatot
tedd kezessé, formáld magaddá
add meg neki a kegyelmet,
hogy élhesse veled lényegét
az életed az életét.

légüres térben

magam
halálba
éltem
így fekszem
megbékéltem
földteli
légüres
térben

Sebestény-Jáger Orsolya

Asztali áldás

Tőled e titkokkal átszőtt kosaram,
benne a kenyérnek csöndje van.
Jelenléted tudjam - ennyit adj -
és minden kenyérnek íze Te vagy.

A világtalan világa (Jn 9)

Voltam világtalan. Útszélén álmodó.
Porba írtam nevem kezemmel,
látó szemekkel sem volt látható.

Éltem emlékét a földnek,
magamba szívtam kövek porát.
Erdők riadt reményét sodorta felém
időkön túlról egy másik világ.

Majd sarum szertefoszlott a köddé vált fák alatt,
s világtalan árnyam mind feledtem -
mikor megláthattalak.

Gyümölcseid

Gyümölcseidben legyen ott a nyár,
a bőség fényes, áradó zenéje,
s legyen benne az elközelgő tél,
amint szürkén fölfeszül az égre.

Még súrolják arcod fénylő vágyaid,
ha ajkad összeér egy ismeretlen ízzel,
és rejtett titkod száll, akár a szél,
mikor majd föléd borul az éjjel.

Nyáresti ég

Uram most megpihennék.
Napórák vágyait feledtem.
Szélcsend lennék a nyílt vízen,
sirályok szállnának felettem.

Nád ívén lehetnék a csönd,
s mint nádiposzáták titkai
rezdülnék mélykék víz fölött,
szárnycsapásaim sem hallani.

Part lennék kikötők ölen,
macskaköveken a régi lom,
és elcsitulnának álmaim
egy parton feledett padon.

Karoddal fogj fel majd Uram,
ha magamból kilépve zuhannék,
alattunk hömpölyögjön lent
a szétáradó nyáresti ég.

Az erdő

(Édesapámnak)

Még mindig közénk fészkelnek sárguló nyarak,
tapossuk rézszerű erdők nehéz avarát.
Mint mikor még alulról kapaszkodtam Beléd
az alkonyuló erdőn – göcsörtös kis kezével az almaág.

Ágak roppanását viszem magammal,
s a gyanta tűnődő, nehéz illatát,
míg baktatunk együtt, szótlan, zöld kabátban,
csak úgy hajadonfőtt, az emlékeken át.

Mondd, hány képből tevődik össze az élet?
Múltam sűrűjébe még olykor benézek:
Bogozgatom szedrek titkait,
ösvényeimre hull e fáradt varázslat

én mindvégig annak látlak, aki voltál,
bár tudom az a gyermek már régen felnőtt
s a fák törzsét már más moha lepte el

mégis járom Veled, járom az erdőt.

Bíró József

Mindentől

(– *Dienes Eszter emlékére* –)

hajnali harangszóval nyílik
takarósurrógás is hallható
suta fénypázmáról áthasal
majd visszafog napszélre

élő mandulaszemére inneni
füstezüsttel ontja holdtükör
mögül nyomban kikacsintó
játékossággal temetett eget

óvatos szíve visszasimogat

Naprakész

(– *Bertha Zoltánnak* –)

tartalék sorvad :
szalmaszál rothad
: ritmust ad a táj

Mától másként

(– *Csűrös Miklós emlékére* –)

borongós tavaszi szombat reggel
immár hét órája túlnan pihensz
pontosan tudod / emígy történt
csupán átköltöztél Isten kertjébe

ahonnét nyilván szívembe látsz
valamiféle ostoba üresség ennyi
szégyellem / de sírni sem megy
megírhatatlant illenék írnom ma

jobban kell szeretni félteni félni

Nagy Zsuka

tornyok a város felett

borsodivánka, andornaktája, tiszta az ég
a tranzitmagány tábláit kiástuk

és egymás kezére húzzuk a végtelent
hogy ne legyünk láthatatlanok

az autópályán minden más
eszpresszó a szád, az enyém girellás

szél fúj, szabadság, töltőállomás
szerelem, tele a tank, mint a szívünk

nézünk egymásra, ne lássák
csak mi tudjuk, senki, más

vagyis mindenki az...

kályhaszagú égben parkolunk
szakadt, sötét farmer az ég

az asztalon egri csillag, liliom
egy judeából származó és két borospohár

másnap a várarom felett süt a nap

arcunk tisztul a fényben
hogy megtaláltuk, kéz a kézben

a világ, történelem, csak velünk
nem volt még ilyen, a kőfalak
rímeket rejtenek, Balassi, Czahrowski

szobrok, reliefek, de jó, hogy
nekünk húsunk, vérünk van

szeress, levendulaillatú, szeress
csókolj meg újra a mostban

csókold le a naprózsát rólam, itasd
csak, paptag szívemet, etesd csak
fürtös vágyaimat

légy velem mindig, úgy szeress

mint tornyok a város felett
mint tornyok a város felett –

(Eger, február)

Szűk Balázs

Tanulni lassú olvadásom

Tudom, hogy nem lehet,
s mégis inkább a hóhegy alá állok,
mint tanuljam lassú olvadásom,
itt az esőverte, kásás hóban.
Lenézett férfi helyett inkább
várok türelmes gyermekként,
s leszek, ami leszek, az
ki bármilyen jóságra vár,
valami céltalan, egyszerű érintésre,
mely csendet teremt idebenn;
egy kézmelegre, mely áthullámszik
fehéren rajtam, mint az éjféli tóba
ejtett kő körei az univerzumon.
Boldog vagyok így, hisz
még nem tudom, mi ez:
míg a hűvös szó
nem igazítja ki a lehetetlent,
addig mosolygón lebegek
az esőverte, sáros hó felett

Beázik a tető

Beázik a tető:
azt hiszem, nem szeretsz már,
csurog a falon az *életünk*.
Száz év múlva biztosan
tudod, hogy ki
lehetnél volna velem,
e nyirkos csendben
itt, *két hallgatás*
közötti üzenetben,
de te mindig a napon
akartál lenni,
mindig szárazon és magabiztosan
az átlátható percekkel kergetőzni.
Még árnyékod se hagytad itt,
a telefonrögzítőd letagad,
inkognitót hazudik cinkosan,
hogy elrejtsem előlem...
Veled bújhattam volna, azt hiszem,
örök időkre,
hogy belássak Isten rejtekébe...

Csepcsányi Éva

Zarándokének

otthonalanságom zárójel,
tekintetem egri harangok.
kihajolok a kollégiumablakon,
de a patakot hiába keresem:
ez a körtér, nem a kollégium.
naponta felmenekülök a Gelléltre.
mit tegyen, ki lombzöldbe született?
beackolom magam portalanra csiszolt
kápolnába – ahol Neki, nekem is otthonos.
ha tudómre ül a szorongás, hangosan
kimondom: „visszaköltözöm Egerbe.”

és a vonatokon jó még: könyvek és
szántóföldek intimitásában.

Vasárnap délután

A szoba csönddé dagad,
buborék nő körém, tarkabarka,
köréd fal, fekete.

Levágott kar lettem, a jövő-menő
arcok fájnak, és mintha Eger felé
vinne minden villamos.

Magam járom a Gellért-hegyet,
hangod hátamon nagykabát,

Összegombolom.

Leporellón nézem, mint sétál egy lány.
Tudom, csak rajzolták, igazából nem is
szomorú, feje fölött gondolat, szájából
keretezett mondatok kunkorodnak az ég felé.

Eger 2015

itt minden lassan változik,
mint a nagyon öreg emberek.
a téren át levelekkel lohol a szél,
vajon mit üzenhet nekem?
ezt talán Gárdonyi írta, de titkos
naplója számomra rejtelem.
egyébként is, régtől tudják az egriek:
„Csak a teste” házára, pipáira,
olajbarna könyveire gondolok.
menedékem, Szent Antal temploma
még áll, de lakóit már nem ismerem,
még a miséző pap is idegen.
a főutcán volt tanárok, diákok: mosolygunk,
mint akik tudják a kimondhatatlan titkokat.
amit csak az egri szobrok, macskakövek és
Líceum falak, amit nem érthetnek a kószák.
a régi kollégium ablakából mi nézünk szét
holdporos szemekkel, négyen, mint hajdanán,
de talán rosszul láttam a könnyfüggönyön át.

Karaván

egymást sebzi, kötözi árvaságunk.
félarcú angyal a Pilis mélyén, kezében
száz éve pihen a harsona. de ha egyszer
megfújja komótosan megindul a rengeteg.
várunk.
én hosszan nézem a Gellért-hegyet,
te kandallóba bámulsz, olvasód morzsolod.
valami fertőző betegség gyötri a világot,
mint a hajdani Róma, csupa genny.
ágyam mélyére bújok, ne bántson.
mutasd, merre van kelet, csak arra tekintsek.
álomban arcom előtt fehér vászon lobog,
lobog a sivatagi szélben.

és nem tudom, merre tart a karaván.

Fazekas József

Tárd ki titkaid

Tizenkétezer-milliárd fényév
ameddig ellátnak a műszerek
ami ezen túl van s változik
azon tűnődik töpreng a képzelet

csak az biztos
nincs vége sem kezdete
az időtlen idő szőtte tér
ölel magához
mindnyájunkat
s üzenünk valakiknek
gyarlóbbaknak különbeknek
hívók és hitetlenek
kék lila vörös
és mindenféle színek
bekódolt titkait
fürkészve
mi az ember
e csöppnyi végtelen
s közben ideleenn
legbelül idebenn
szorongunk
miként maradna meg
megtartónk a lélek
egyetelen vagyunk

s gyarapszik
tovább az értelem
s nő
a parányba sűrült végtelen
aki tovább lát
minden műszeren
s átüzen majdan világokon

tizenkétezer-milliárd fényév
ameddig ellátnak a műszerek
ami ezen túl van lesz létezik
azon tűnődik töpreng a képzelet

tárd ki titkaid
Mindenség Ura .

Vígasz

Fáradt a fény szemedben
titkod hiába rejtetd
egy szál virág vígaszom
ma még jobban szeretlek.

Jukka harangja

Zeng bong a
jukka harangja
elégett
félíg a nyár
enyűtte
megbújt fészkrét
a dalra nőtt
itt-ott madár

szárnyon
a fecske a gólya
felülnek
minden szélre
szitálja
gondját a nappal
szemükben
ébred a messze

riasztó
távolok fölött
sugarát
viszik e tájnak
zengedez
bennük egy ének
ereszek
fészkek várnak.

Csillagok a havon

Megérezttük
hogy nem vagy itthon
csönd ült
fedőre fűre fára
a virágok sem illatoztak
csak voltak
mint magány
beburkolózva holdvilágba

megérezttük
a hiány több
mint szétgurult
elfénylett emlék
a tetőre húzódó éjvilág
mindent bezárt
nem volt kint se bent menedék
megérezttük
e hallgatásban
hogy üreslik a tágas otthon
ki-ki magamód fohászkodott
állatok fák virágok
s a csillagok is a havon.

Madonna Mária

A hajnali Tátra felhői
vörös glóriát ragyogtak
ébredt az éj-zöld fenyves
futott a négy kerék
a kivályúzott úton
s mind hevesebben
vert a szívünk
kalapjukat levették
sorra a fák
drukkoltak nekünk
két szót mormoltam
egész út alatt
Szűzanyám megyünk

s hogy teltek az órák
a messzi mind közelebb
nyújtotta kezét a város
harangszó zengte
a biztos irányt
s az egyetlen üres hely
a Jasna gorán
várt ránk várt

Czestochowa
szent tikod röpít emel
Madonna Mária
szén-feketében fényled
Krisztusban
nem éghetünk el.

A tizedikről

I.
Innen csak
látni sejteni
engedi magát
minden
fut szökik a tekintet
olvadó hegyeket
kék-fehér gomolyt
hangyányi embereket
vizslat
innen csak
messzire látni sejteni
lehet

II.
liftszag bűz piszok
a házmester
folyton morog
némán elsiető közönyösek
látszatismerősek
ritkán kedvesek
a kalitka-létbe
kényszerítettek
kat-kat zárzaj
a remény hintaja rándul
s a tizediken mindenki kiszáll
innen csak látni sejteni
engedi magát a világ
és várni
otthon-kalitkáiban

nyílj ki már
máslet ajtó.

Szepesi Zsuzsanna

Napfogyatkozás

Lehajtott fejét húzza a bánat,
röpke álma a végtelenbe hullt...
Fonnyadó indák őrzik a vázat,
kísértetszárnyú lidérce a múlt.

Ujjai rácsán emlékek úsznak,
lázás elméje kutatja vadul.
Nekifut újra a rövid útnak,
kereng porában – és nem szabadul...

Illanó percek kongnak üresen,
villanó szikrák az üszök alatt...
Szürke hamuban mit is keressen,
nagy szerelméből csak pernye maradt.

Érkezem

Illanó perceim
vágató évekké
sűrűsödnek...

Életem folyama
cseppjévé lényegül
sűrű ködnek.

Nyugtalan fényekből
szótte meg árnyékát
asszonysorsom...

A hamis szeretet
parazsán kincseim
így áldozom.

Kifosztva érkezem
álmodott világom
kapujához –

de magam adhatom
vágyaim lüktető
sajgásához...

Alkoss még...

Beborult kék eged,
szívedig nem jut fény,
hiába kérdezed,
nem csillan a remény:

nyújtani örömet,
még adni magadból,
mind, ami elveszett,
meglelni valahol.

A kétség megbénít,
hová tűnt az erő?
Eltörött szárnyait
gyógyítja az idő?

Tegnapod sugár volt,
szikrázón emelő;
a jövőd talán holt,
tornyosul sok felhő:

elfedi a Napot,
korbácsol zivatart;
pokoli állapot,
s ki tudja, meddig tart!

A nagy fehér vászon
alkotó kezét vár,
képzeleted játsszon!
Előtted nincs határ.

Pataki István

adj választ uram

évekig a sivatagban
kóboroltam kiszáradtam
mérges kígyók skorpiók vérszívók lestek
száraz tövisek között
valaki homokviharba lökdösött

és most elküldtél uram a pusztába
mint fiadat negyven napig
lehet uram hogy az ajándék
kit a bolondos költő annak vélt
nem is a tiéd?
hogy e mélyen-szép gyönyörű gyötrődés
nem is isteni küldetés
s mögötte a sátán sunyít?
s mögötte a sátán sunyít?
bocsásd meg uram a kételyt
és öld ki belőlem mint a mételeyt

én őt választottam
nem a lassú pusztulást a züllést
őt a megmentőt
az üdvözülést
adj erős hitet hogy ne kételkedjem
neki sem volt mindegy
a pislákoló semmit
vagy a lobogó senkit
ki mégis jelent neki valamit

uram valami üzenetet küldj
mert ha csak szájalomból tűr
és sajnálatból nem bánt
e kegy csak a mélybe ránt
áldás ez uram vagy átok?
fájna ha őt is magammal rántom

a pusztában már több mint negyven napja
küszködöm harcolok magammal
s szemem hiába kutat
sehova nem vezetnek utak
a keresésben
nincs megoldás menekvés
mint sebben a kés
a pusztai létezés

mert sejtjeimben szétáradt
könyörgök te adj rá választ
hová merre hogyan
te mutass utat uram

a forrást mi bennem fakadt
uram én neki adom
ha kell magamat is elpazarlom
csak őt tartsd meg nekem
ha kell a pusztában magamra hagyva
de ne küldj vissza a sivatagba

pénteki álom

arcod álomban megjelent
mint szorító nagy hegyek
mögül a nap feldereng
szerdán gyere
mondtad
sugaram világítja utad
s akácok jegenyék
sorfala védené

megyek én
az örökké hozzádmehetnek
szavaid madarak hozzák
szerdától szerdáig
tőled hozzám
igazzá válik
oda és vissza
mindenem beissza
péntektől péntekig
énektől énekig
kezdődik előlről
hiányod felőröl
szerdától szerdáig
élem félem valakik
utamat rontják
sugarad fosztják
mert rám pazarlod
s hiába vigyáznak
jegenyék akácok
énektől énekig
megyek csak megyek
visz a hit
tőled hozzád
igazít
talán örökig

sugarad átnyalából
mint közel a távold
mert vársz rám
s tekintetem ölel
szerdától szerdáig
árván

a lovag utolsó útja

összedőlt szélalmok között
a szél már nem süvölt
még forognak
az összetört lapátok
kavarognak
mint a fájdalom
s az átok

és indul a lovag
az utolsó útra
se vágta
se ügetés
se poroszka
a meglazult nyeregbe felül
mint rozsdás vért
valami csörömpöl legbelül
ropog mint rosinante csontja
pajzsát fegyverét eldobja
az ég egy hatalmas ráma
dulcinea képét látja
amint másra mosolyog
húséges kutyaként
nyüszít körötte a hold
s könnyeken könnyeden lépdél
a lovag gebéje mellé térdel
szemében ég a kép a keret
valami kilincseket emleget
aztán felül
csak ül a rozoga lovon
mint kit az isten átkarol
botorkálva indul mint ki ráér
dulcineaért egy imát mormol
s mint megannyi borbélytányér
ragyognak felette a csillagok

az angyal távozása

elszállt az angyal uram
lehet nem is te küldted
mint álmából riasztott madár
nekirepült a csendnek

elszállt az angyal uram
tüskés bozótban verdes
nem talál magára
s nem keres éngem

elszállt az angyal uram
röptét bevérzem
szárnya még suhog bennem
mint üres templomban az ének

elszállt az angyal uram
ha mégis te küldted
őrizd és vezesd istenem
éngem magamtól védj meg

Csontos Márta

Variációk az én témámra

Baleset

Egy kora nyári délután, mikor
a bennem kavargó porrétegen
már nem tudott átsütni a nap,
Isten egy pillanatra elengedte a kezem.

Gyógyulás

Csak árnyékok jártak az ágyam
körül, amikor a mélységből
kibukkant egy arc; látta mennyire fázom,
így óvatosan kezembe simította a Napot.

Felmentés

Ott ülök most a mozdulatok közötti
távolságban, s mire szembesülnék
kifosztottságom valóságával, valami
mindig történik, ami megszünteti bennem
a fenyegetést, s már nincs ellenem bizonyíték.

Perspektíva

Haladékot kaptam odafentről, módosítanom
kell a feladatot. Így elindultam ismét világot
látni, s a Semmi erdejében ütemes mozgással
kúszom fel az ágakon, hogy megtanuljak végre
hintázni Ég és Föld között.

Önvédelem

Hazudok magamnak, s elhiszem,
hogy majd megszokom a rosszat, a
a tűréshatáron belül pontosan megmérem,
hogy mennyi az a méreg, ami mellett még
tünetmentesen hordozom a lélek torzóba
vastagodó kinövéseit; tudom, mennyi
színt keverjek saját iniciálém ablakába,
hogy sárgának lássam a csillagokat.

Hazudok magamnak, s hangoztatom,
hogy nem akarom megnyerni a játékot,
csak résztvevője akarok lenni a Nagy
Demonstráció fejlődési fokozatainak,
önfegyelemmel hallgatok saját szervezésű
munkaértekezleteim alatt, s várom a
kedvező alkalmat, várom a lehetőséget,
hogy feltegyem az örök kérdést Hamlet
nyomán, de torkom kőkorsajában nincs
megtisztulás, a romlott szavak zavaros
káoszából nem tudom kimenteni az igazságot.

Libretto egy megírhatatlan operához

Homlokod árnyékot rajzol
asztalomon, s kegyesen engeded,
hogy akaratod sötételő függőnye mögött
leírjam a szöveget, mint egy gyertya-fényes
kódexmásoló Hold mentes éjszakán, s
lehetővé teszed, hogy megfogalmazzam
azt is, amit nem akarok hallani tőled,
így inkább énám testálok a megalkuvást.
Több tételre komponáltad az átíratot, s
diktálsz nekem a félhomályban, mert tudod, vakon
is gépelek, s úgy sütkérezem szavaid tisztásán
hogy megéget a dalban megfogant ária.
A hangok fortissimóba nőtt paraziták, s érzem,
előadásod alatt egyre jobban rám nehezedik hangszered,
mely mutatványod eszköze az ördög-űzés
rögtönzött cirkuszi porondján. Majd kezembe adod
poharad, hogy koccintsuk a közös
beéneklés előtt, azt kívánod, nyeljem le
vigaszod gyógyszernek minősített cseppjeit,
de győz bennem a reflux adománya, s
bölcsességed visszakívánkozik torkomon.